

EXPRESS

ILUSTROWANY

ROK II

Łódź, niedziela, 4 maja 1947 roku

Nr 120 1152

Niewola dolarowa

ma zastąpić w Europie — według życzeń Trumana — niewolę hitlerowską.
— Jakie warunki stawia USA, udzielając pożyczki

Jak wiadomo, komisja senacka spraw zagranicznych USA przyjęła w całości projekt rządowy, przewidujący pomoc dla zniszczonych krajów Europy do wysokości 350 mil. dolarów. Tymczasem Izba Reprezentantów

ZREDUKOWAŁA TĘ KWOTĘ do 200 mil. dolarów i uchwaliła szereg poprawek, które obwarowały pomoc amerykańską różnymi zastrzeżeniami.

Wydawany w Szanghaju dziennik „Wen - Wei - Pao“ podaje oświadczenie rzecznika chińskiego ministerstwa finansów, który określił warunki amerykańskiej pożyczki dla Chin, jako bardzo surowe.

Rzecznik dodał, że rząd Stanów Zjednoczonych domaga się

KONTROLI NAD SPOSOBEM WYKORZYSTANIA TEJ POŻYCZKI

przez Chiny. O ile prowadzone obecnie „rokowania“ zakończą się pomyślnie Chiny mogą uzyskać pożyczkę w wysokości około 500 milionów dolarów.

Wiadomo, na czym ma polegać „kontrola“ amerykańska nad sposobem zużycia pożyczonych funduszy. Pod jej płaszczykiem USA mogłyby ingerować w sprawy wewnętrzne Chin i

FAKTYCZNIE RZĄDZIĆ

tym wielkim krajem.

Te samą politykę Stany Zjednoczone pragnęłyby stosować w Europie. I tu usiłują one operować dolarem, jako narzędziem presji politycznej.

Pomoc Europie jest istotnie potrzebna. Na ostatnim posiedzeniu komisji gospodarczej ONZ, francuski minister gospodarki Philippe, oświadczył, że sytuacja gospodarcza w całej Europie jest bardzo ciężka. Tego zjawiska nie należy nie doceniać. Philippe powiedział dalej, że zda-

je sobie sprawę z krytycznej sytuacji w Niemczech, jednak, zdaniem jego, pomoc należy się w pierwszym rzędzie krajom zniszczonym przez agresję. Ten sam pogląd wypowiedział delegat jugosłowiański.

Podczas gdy w minionej wojnie narody europejskie krwawiły w walce o swój

byt i wolność, kapitaliści amerykańscy napychali swe kieszenie.

Dziś pragnęliby kupić wolne narody za te same dolary, które

„UCIĘLALI“ KOSZTEM ICH KRWI.

Jednak narody te nie chciały niewoli hitlerowskiej i tak samo stanowczo nie chcą dzisiaj niewoli dolarowej.

Co dał Polsce 3-ci Maj

Rzetelną pracą i zjednoczonym wysiłkiem narodu oddamy hołd twórcom Wielkiej Konstytucji

W dniu 3 maja Prezydent Rzeczypospolitej Bolesław Bierut wygłosił przez radio przemówienie, poświęcone 156-iej rocznicy Konstytucji 3-go Maja.

Prezydent oświadczył m. in.:

„Najbardziej pozytywną i postępową cechą Konstytucji 3-Majowej było to, że odzwierciedlała ona istnienie w społeczeństwie głębokiego nurtu ideologicznego, moralnego, umysłowego, opartego o nowe dążenia człowieka do lepszego i sprawiedliwszego ustroju.

Jej słabością natomiast było to, że postępowemu nurtowi ideologicznemu nie towarzyszyły odpowiednie konkretne przemiany społeczne.

Przyczyny tej niekonsekwencji należy szukać przede wszystkim w istniejących podówczas niedostatecznie dojrzałych i rozwiniętych stosunkach społeczno-politycznych.

Zyjemy obecnie na progu nowego, zgoła odmiennego okresu dziejów.

Lud pracujący, pozbawiony podówczas nawet miana człowieka i obywatela, — jest dziś niezależnym i pełnoprawnym współtwórcą życia społecznego i współ gospodarzem państwa. Polska jest dziś wolnym i suwerennym państwem i nie rządzi nią — jak wówczas — czynniki obcych potęg, ani elektorowie z obcych dynastii. Naród polski, jako całość, a nie jedna jego uprzywilejowana częśćka, stanowi dziś prawa własne według których potrzeby ogólnie - narodowe to cel najwyższy i jedyny wszelkich zadań państwowych i społecznych“.

Przemówienie swe zakończył Prezydent słowami:

„Oddajmy hołd wielkim, postępowym ideałom wychowawczym Kołłątaja, Staszica, twórcom Komisji Edukacji Narodowej, wielkim orędownikom sprawy wyzwolenia z niewoli mas chłopskich i biedy mieszczańskiej, wyzwolenia mas ludowych.

Rzetelnym, szczerym, najwłaściwszym wyrazem tego hołdu niechaj będzie nasza codzienna praca, nasz wielki ogólnie-narodowy wysiłek, aby przekuć ich ideały społeczne i wychowawcze w oręż demokratycznych przemian społeczno-politycznych w Polsce dzisiejszej“.

Stoimy mocno na nogach

Gospodarka polska odniosła sukcesy. — Prasa brytyjska o układzie handlowym z W. Brytanią

W. Brytania, przeżywająca obecnie ciężki kryzys gospodarczy, stara się polepszyć swą sytuację przez zacieśnienie bezpośredniego kontaktu handlowego z kontynentem. Jak wiadomo, zawarto polsko - brytyjski prowizoryczny układ handlowy. Specjalna delegacja brytyjska bawi w Moskwie, gdzie prowadzi pertraktacje handlowe z rządem radzieckim.

Dzienniki i pisma angielskie omawiają na czołowych miejscach zawarty układ handlowy z Polską.

„Times“ stwierdza, że dotychczas import do Polski przewyższał znacznie eksport do Wielkiej Brytanii, obecnie ten stosunek ulegnie zmianie, ponieważ w niedalekiej przyszłości Polska wywozić będzie do Anglii jaja i bekony.

„ECONOMIST“ podkreśla, że porozumienie handlowe polsko - brytyjskie odpowiada potrzebom gospodarczym obu krajów. Ze źródeł brytyjskich Polska może otrzymać pewne surowce, np. wełnę i gumę, jak również maszyny.

Pismo zaznacza, że początkowo żadnej ze stron nie przyjdzie łatwo dostarczenie towarów, których potrzebuje druga strona. Prace nad odbudową zniszczeń wojennych w Polsce wymagają wielkich dostaw drzewa ze strony wytwórców krajowych, a straty nierogacizny i bydła mogą być wyrównane jedynie stopniowo.

Omawiając możliwość importowania w bieżącym roku 250 tys. ton węgla z Polski do Anglii, pismo podkreśla, że jest

I. G. Farbenindustrie przed sądem

W Norymberdze rozpoczął się w sobotę proces przeciwko 24 dyrektorom I. G. Farbenindustrie, olbrzymiego chemicznego koncernu niemieckiego, oskarżonym o udział w przygotowaniu wojny.

Główny prokurator amerykański gen. Taylor wysunął w akcie oskarżenia również zarzuty o popełnienie przestępstw wojennych oraz przeciwko ludzkości. Ponadto oskarżenie stwierdza, że w chwili, gdy partia narodowo-socjalistyczna w wyborach w roku 1932 straciła 2 miliony głosów i dalszy jej rozwój był zagrożony, Hitler zapelował do przemysłu, który udzielił poparcia. Latem 1938 roku I. G. Farbenindustrie przygotowały się specjalnie intensywnie do wojny chemicznej.

Jak wynika z aktu oskarżenia I. G. Farbenindustrie objęły przemysł chemiczny w Polsce po zajęciu jej przez Niemców. Prokurator Taylor podkreślił w wygłoszonej na wstępie rozprawie mowie, że w procesie tym na ławie oskarżonych znajdują się ludzie najbardziej odpowiedzialni za wszystkie straszliwe przestępstwa, popełnione przez III Rzeszę przeciwko cywilizacji.

60 tys. Polaków

wraca z brytyjskiej strefy Niemiec

Korespondenci z brytyjskiej strefy okupacyjnej donoszą o wzmożonej repatriacji Polaków, jaka rozpocznie się już w przyszłym tygodniu. Repatriacja była po stanowiona już dawno, lecz uległa opóźnieniu skutkiem żądania ze strony brytyjskiej, aby pociągi repatriacyjne powracały do strefy brytyjskiej próżne, a nie przywoziły usuniętych z polskich terenów Niemców.

Repatriacja będzie się odbywała głównie na trasie Lubeka — Brema. W sobotę z Lubeki wyruszył do Polski statek „Iza“, wiozący około tysiąca polskich repatriantów.

Na punktach zbórnych czeka na repatriację w pełnym pogotowiu około 60 tys. Polaków.

Strzały do robotników oddano 1-go Maja na Sycylii

We Włoszech odbył się dwugodzinny strajk protestacyjny w związku z wypadkami na Sycylii, podczas uroczystości pierwszomajowych. Do grup robotników, maszerujących drogą do Palermo, dano szereg strzałów z ukrycia, skutkiem czego poniosło śmierć 7 osób.

Rząd zapowiedział przeprowadzenie energicznego śledztwa celem odnalezienia i ukarania winnych zamachu.

Grubą forszę

robią trusty amerykańskie

Według przewidywań pisma „News Magazine“ dochody amerykańskich trustów i koncernów przemysłowych wyniosą w bież. roku około 15 miliardów dolarów w porównaniu z 6 miliardami w roku 1940.

Zyski przemysłu stalowego w pierwszym kwartale br. przekroczyły 39 milionów dolarów.

Dezercja i grabieże na porządku dziennym w Anglii

Agencja Reutersa donosi, że w wyniku wielkiej obławy aresztowano w Wielkiej Brytanii około 200 dezertersów przeważnie lotników. Policja poszukuje wśród dezertersów zabójcy szofera taksówki, którego znaleziono martwego w pobliżu miejscowości Burton w Staffordshire. Motywem zbrodni była grabież.

Poza tym policja londyńska poszukuje dezercera z armii amerykańskiej, który z dwoma współnikami dokonał napadu na sklep jubilerski w Londynie i zamordował następnie motocyklistę, znajdującego się w pobliżu sklepu.

to znamiennie i wskazuje, iż gospodarka polska zdolna osiągnąć po wojnie ogromne sukcesy, przewyższające swym rozmiarem znacznie osiągnięcia, jakimi może się poszczycić gospodarka brytyjska w tym samym okresie czasu.

Pismo „MANCHESTER GUARDIAN“ nie ukrywa zadowolenia z zawarcia traktatu, który nazywa bardzo korzystnym dla W. Brytanii i we wnioskach swych posuwa się aż do stwierdzenia „poprawy stosunków“ polsko - brytyjskich, przypisując ten fakt również rozmowom warszawskim ministra Bevina, które wyjaśniły wiele nieporozumień.

Te samą opinię wypowiada londyński „TIMES“.

**„Lepiej umrzeć, walcząc,
niż żyć na kolanach”**

„La Passionaria” w Łodzi

Nieugięta bojowniczką o wolność ludu hiszpańskiego przybywa na kilka dni do naszego miasta

Wczoraj OKZZ w Łodzi otrzymał wiadomość, że słynna bojowniczką o wolność ludu hiszpańskiego Dolores Ibaruri — „La Passionaria” — przybywa do naszego miasta.

Dokładny termin przyjazdu nie został jeszcze ustalony. W każdym razie wizyty należy się spodziewać od 4-go do 8-go bm.

Przy OKZZ zawiązał się już wczoraj specjalny komitet, który opracuje program przyjęcia słynnej „La Passionarii”.

W skład komitetu weszli przedstawiciele OKZZ, partii politycznych, Zarządu Miejskiego, Miejskiej Rady Narodowej, organizacji społecznych z Ligą Kobiet na czele, organizacji młodzieżowych i t.d.

Postanowiono urządzić w Łodzi wielki wiec, w którym wezmą udział przedstawiciele całego społeczeństwa łódzkiego. Na wiecu tym wygłosi przemówienie „La Passionaria”, czołowa działaczka hiszpańskiej klasy robotniczej.

Program przyjęcia przewiduje zwiedzenie fabryk łódzkich. Przepuszczalnie Dolores Ibaruri pobędzie w Łodzi kilka dni.

„La Passionaria” jest dzieckiem górniczej rodziny, żoną górnika. W roku 1917 wstąpiła do partii socjalistycznej, a po wyodrębnieniu się w r. 1920 lewicowej partii przystąpiła do partii komunistycznej. W r. 1930 wybrana została członkiem Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Hiszpanii.

Odegrała ona olbrzymią rolę w okresie walki ludu hiszpańskiego przeciwko krwawemu reżymowi gen. Franco. Stała się ona wcieleniem niezłomnego ludu hiszpańskiego, trwającego w nieugiętej walce o wolność. To ona wypowiedziała pamiętne słowa: „Lepiej umrzeć walcząc, niż żyć na kolanach”. To ona rzuciła w lań walki o niepodległość narodu hiszpańskiego hasło: „No pasaran” (Nie przejdą!).

Przez dwa z górą lata Dolores Ibaruri zagrzewała i prowadziła do walki

bojowników Republiki Hiszpańskiej, bojowników światowej demokracji.

Obecnie jest ona wiceprzewodniczącym Korteżów (parlamentu Republiki Hiszpańskiej) i kierowniczką Komunistycznej Partii Hiszpanii.

Polska Ludowa nie uznała gen. Franco. Dla Polski Ludowej jedyną Hisz-

panią rzeczywistą jest Republika Hiszpańska, Hiszpania, której wcieleniem jest Dolores Ibaruri — „La Passionaria”.

I dlatego została ona tak entuzjastycznie powitana w Warszawie i dlatego niemiernie gorące przyjęcie zgotuje jej Łódź robotnicza! (s)

Kosztowny nawyk pań domu

Będziemy kupowali słoninę bez skórki, wzamian za co otrzymamy skórę podszwowa

Jesteśmy narodem biednym, to też powinniśmy oszczędzać, gdzie się tylko da. Dzieje się jednak naodwrot. Na każdym niemal kroku spotykamy się z tymi, czy innymi wypadkami marnotrawstwa.

M. in. jesteśmy świadkami marnotrawstwa skór świńskich, bardzo cennego surowca do wyrobu galanterii, pasów, tek, ladownic, rękawic i t.d.

Gospodynie nasze przywykły do kupna mięsa wieprzowego i słoniny ze skórką, która nie daje naogół wielkiego pożytku w domu. Dostawcy zaś, dogadzając gustom i nawykom odbiorców, nie korzystają z możliwości odbierania skór, gdyż obawiają się, że mięso straci na war-

tości i nie uzyskają za nie odpowiedniej ceny.

Jak się dowiadujemy, w opracowaniu znajduje się dekret, który ureguluje tę dziedzinę surowcową, niezmiernie ważną nie tylko ze względu na potrzeby rynku wewnętrznego, ale również z uwagi na możliwości eksportowe. Zagranica wymienia nam bowiem skórę świńską na podszwowa, płacąc po 4 kg skóry podszwowej za 1 kilogram świńskiej.

Tak więc niedługo będziemy kupowali słoninę bez skórki. Mało straci na tym nasze podniebienie, zato zyskamy tak cenny surowiec, jak skóra podszwowa, której brak bardzo daje nam się we znaki. (s)

POWAŻNA SPÓŁDZIELNIA poszukuje

Buchaltera-Bilansistę oraz pomocnika-buchaltera

Warunki płacy do umowy. Oferty składać w Biurze Ogłoszeń „Dziennika Łódzkiego” ul. Piotrkowska 96, pod „Samodzielny”.

KOMUNIKAT

Państwowa Komunikacja Samochodowa Nr 8 w Łodzi zawiadamia, że z dniem 4. V. 1947 r. wchodzi w życie Letni Rozkład Jazdy autobusów. Godziny odjazdu autobusów uwidocznione są na tablicy orientacyjnej PKS Łódź, Wigury 7

Nasze Pady

BLONDASEK. Niech Pani napisze do jego siostry z prośbą o dokładniejsze dane i o podanie adresu narzeczonego: Pani w Szczecinie. Ewentualnie niech Pani sama do siostry pojedzie i dowie się, co się stało.

WSZYSTKIE CZYTELNICZKI które zasypują nas listami na temat, gdzie mogą się uczyć stenografii oraz maszynopisania, odsyłamy do działu ogłoszeń, gdzie stale tego rodzaju kursy się reklamują.

R.X. Proszę się do nas zgłosić w wiadomej sprawie. Warunki Pana — zaakceptowane.

ZMARTWIONA BASIA Z GŁÓWNEJ. Mogła Jurka po zabawie głowa boleć — nie byłoby w tym nic dziwnego i kolega prawdopodobnie powiedział prawdę. Inna sprawa, że gdyby Jurek czuł do Pani jakiś poważniejszy sentyment, postarałby się do tej pory z Panią zobaczyć i sprawę wyjaśnić. Nawet w tym wypadku, gdyby był przyszedł na ową randkę i Pani nie zastał. Mezczyzna prawdziwie zajęty jakąś kobietą — nie rezygnuje tak łatwo.

PRZYSZŁY MILICJANT. Proszę Pan zostać milicjantem. Może poinformuje się Pan w Szkole Szeregowych M.O. — Abramowskiego 1 (tel. 216-22), względnie w Szkole Oficerów Milicji — ks. Skorupki 14 (tel. 111-28), zależnie od tego, jakie wymagane są w szkołach tych kwalifikacje.

ED. W. Prosi Pani o przepis zimnej zakąski z dorsza. 1 kg. dorsza oczyszczonego, 2 czerstwe bułki, 1 cebula, 2 jaja, sól, pieprz, gałka muszkatołowa. Przygotować masę, jak na kotlety usmażyć z niej kotlety po czym wyłożyć je na głęboką salaterkę i zalać następującym ostudzonym sosem: 25 dekabuli, pół litra miazgi pomidorowej, 2 liście bobkowe, kilka ziaren ziela angielskiego, sól, ocet, cukier. Cebulę posiekać, dodać trochę wody, octu i przypraw, ugotować i przeprzeć. Dodać do tego przecier pomidorowy, soli i cukru do smaku i tyle octu, aby smak był ostry.

Zakąskę najlepiej przyrządzić na dzień lub dwa przed podaniem i przechowywać w zimnym miejscu.

KONKURS LETNI

„Expressu Ilustrowanego”

Kupon Nr. 14

Wyciąć i zachować!

Codzienna nowelka „Expressu”

Młodzieniec z łoży Nr. 7

...Z pośród wykonawczyń zwróciła specjalną uwagę młodzianka p. Laurence Arlos, dzięki zewnętrznym warunkom i opanowanej mimice. W wielkiej scenie miłosnej w pierwszym akcie artystka zdradzała niepowszedni talent...

Taką krytykę przeczytała Laurence Arlos nazajutrz po swym debiucie w „Jeńcu” Bourdela. Po wielokrotnej pracy po tylu bezskutecznych wysiłkach zwrócono nareszcie na nią uwagę.

Wkrótce potem Laurence Arlos została ulubienicą paryskiej publiczności. Gdy po pewnym czasie uzyskała „engagement” do Odeonu — szczęście jej nie miało granic.

A jednak... Laurence Arlos przywykła już do tego, że przed rozpoczęciem każdego przedstawienia rzucała okiem na publiczność przez specjalny otwór w kurtynie. Wzrok jej przecięła lśniąca linia łoża i pierwsze rzędy krzeseł.

A łoża są najlepszym terenem do złowienia męża!

Laurence Arlos patrzy w tej chwili na młodą damę, która, siedząc obok męża, nudzi się widocznie, gdyż ziewa, zakrywając usta chusteczką.

— Jak jej zazdroszczę! Mam już 26 lat... Żaden mezczyzna nie wpadł dotych-

czas na pomysł, by prosić o moją rękę — pomyślała Laurence.

Trzy uderzenia w gong, oznajmiające początek przedstawienia, zbudziły ją z zadumy. Szybko pobiegła za kulisy.

— Pewnego wieczoru — podczas premiery nowej sztuki — uwagę jej zwrócił pewien przystojny młodzian, siedzący samotnie w siódmej łoży. Opalona, zdrowa twarz nie licowała jakoś z białym, sztywnym kołnierzykiem i świeżo wyprasowanym smokingiem.

— Zeby tylko zwrócić na mnie uwagę!... — pomyślała smutnie.

Laurence występowała tylko w pierwszym akcie, dwa następne nie dawały jej pola do popisu. Wytęczała więc swe wysiłki, by rola jej wypadła jak najlepiej.

Gdy następnego dnia rzuciła okiem przez otwór w kurtynie, nie mogła się powstrzymać od lekkiego okrzyku: w łoży nr. 7 siedział znowu ten sam młodzieniec.

— To moja zasługa — pomyślała z dumą.

Po pierwszym akcie znowu zajrzała na widownię: łoża nr. 7 była pusta; przystojny młodzieniec znikł.

— Świetnie! On już tę sztukę widział wczoraj, ponieważ występuje tylko

w pierwszym akcie, reszta go nie obchodzi!

Następne wieczory potwierdziły jej przypuszczenia. Co wieczór przed rozpoczęciem przedstawienia młodzieniec zajmował krzesło w siódmej łoży i zniknął po pierwszym akcie.

— Dlaczego nie czeka na mnie przed teatrem po przedstawieniu? — myślała z zakłopotaniem.

Okoliczność tę przypisywała jego takto, tłumaczyła sobie, że młodzieniec, ten jest inny niż nowocześni mezczyźni — lecz w końcu zaczęło ją to niepokoić.

Po upływie dwóch tygodni, w czasie których nie nowego nie zaszło, Laurence postanowiła sama rozpocząć oisnęwę. Trudno, jeśli góra nie chce przyjść do Mahometa, musi Mahomet przyjść do góry.

Okazja wkrótce się nadarzyła. Dyrektor chciał wypróbować pewną nowicjuszkę i powierzył jej rolę Laurence. Arlos zamówiła jedno miejsce w łoży nr. 7.

Gdy przed przedstawieniem weszła na widownię łożna nr. 7 była jeszcze pusta. Wykorzystała tę okazję by przypudrować twarz i odświeżyć usta karminem.

Tego wieczoru wszystko odbyło się tak samo. Gdy aktorka, zastępująca Laurence, weszła na scenę, drzwi siódmej łoży otworzyły się cichutko i przystojny młodzian wszedł na palcach, zajmując krzesło przy barierze.

Znudzonym wzrokiem oglądał się dookoła mało uwagi poświęcając akcji na scenie.

— Widocznie jest zdziwiony, że mnie nie widzi!... — pomyślała Laurence.

Pierwszy akt skończył się. Na sali zabłyśły światła.

Obydwoje podnieśli się z krzeseł i po raz pierwszy z bliska spojrzeli sobie w oczy. Nieznajomy skłonił się nisko.

— Przepraszam... — rzekł cicho, otworzył drzwi i wyszedł.

— On mnie nie poznał — pomyślała znowu.

Laurence również opuściła łożę i udała się do foyer.

Nagle ujrzała znowu nieznajomego z łoży nr. 7, opierającego się niedbale o ladę bufetową. Młodzieniec po chwili wszedł za ladę i począł manewrować fiaskami niczem sztucmistrz w cyrku.

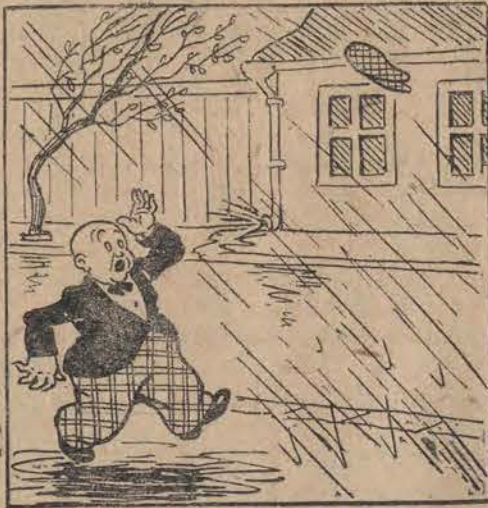
W pewnej chwili zwrócił się do grubego jegomościa, stojącego również za ladą:

— Jim — rzekł nieznajomy. — To jest naprawdę okropne!... Musisz twą budę otwierać o kwadrans wcześniej... Jeżeli jeszcze raz będę musiał czekać na ciebie, oglądając tę nudną sztukę — zwiurluję... Sztuka jest marna i w dodatku aktorzy grają niżej krytyki... Widziałem tylko pierwszy akt, ale mam już tego dość!...

I zwracając się do gościa dodał:

— W tej chwileczce, laskawy panie, Mandarynkowy cocktail jest już gotów. M.

PRZYGODY WICKA I WACKA

WACEK: — Pożycz mi czapkę, bo ślota. Przez ciebie moją stracił!
WICEK: — Nie pożyczaj — zły obyczaj! Ale weź, tylko nie zgub!

WACEK: — Przeklete kozisko zeżarło mi czapczynę!.. Ale przyjdzie koza do woza, tylko... Prrr!.. Stop!.. Stój!.. Trzymajcie ją!

WACEK: — Obywatele! Ratunku!... To czapka pożyczona! O losy!...
PRZECHODNIE: — Spokojnie! Zaraz stracimy pańską czapkę!

WICEK: — Spodziewałem się tego! Zgubiłeś czapkę, co? Gadaj!
WACEK: — Wiatr mi ją rzucił na drzewo i nie można stracić...

Gzas letni

obowiązuje od dziś w całym kraju
Od dziś na terenie całego kraju obowiązuje czas letni.

Dzisiejszej nocy, o godz. 2-ej, wskazówki wszystkich zegarów zostały przesunięte o jedną godzinę naprzód. W ten sposób nocy tej nie było w ogóle godziny 2-ej, po pierwszej rozpoczęła się od razu godzina 3-cia.

Nocy tej spałimy o jedną godzinę krócej. Od dziś zaczynamy wstawać wcześniej, wcześniej też będziemy kończyć nasze codzienne zajęcia.

Wprowadzenie czasu letniego pozwoli nam zaoszczędzić wiele energii elektrycznej, używanej do oświetlenia biur w godzinach popołudniowych.

Zapałki nie zdrożeją!

Oficjalne dementi szerzonych pogłosek

W związku z szerzonymi ostatnio pogłoskami o mającej nastąpić rzekomo podwyżce cen zapałek, Państwowy Monopol Zapałczany komunikuje oficjalnie, że pogłoski te są całkowicie bezpodstawne, a przydział zapałek nie tylko nie zmalał, ale stale wzrasta.

W kwietniu rozprowadzono 12.600 skrzyń zapałek (po 5.000 pudełek każda skrzynia), na maj zaś przygotowano do rozsprzedaży 13.000 skrzyń (i)

Truskawki 3.000 zł. kg!

Narazie trzeba się ohejść smakiem

W Łodzi ukazały się już nowalijki, które nęcają wprawdzie wzrok przechodniów, lecz których cena przyprawia zwykłych śmiertelników o zawrót głowy.

Najdroższe są truskawki. Kilogram ich kosztuje 3.000 złotych!

Pokazały się też w sprzedaży ogórki w cenie 500 zł. kilogram. Spinak jest już „tańszy” kosztuje „tylko 400 zł. szczyaw — 200 zł., szparagi — 600 zł.

Nie martwmy się jednak. Jeszcze trochę, a wszystko potanieje i porcja truskawek ze śmietaną nie będzie już nieosiągalnym luksusem. (i)

Urlop na Helu

„Orbis” organizuje wczasy

Celem wzmoczenia ruchu turystycznego i letniskowego w Jastarni i Juracie „Orbis” organizuje pobyty ryczałtowe dla tych wszystkich, którzy pragną spędzić urlop nad morzem.

Dla gości przygotowane są wygodne hotele i pensjonaty. Obecnie odbywa się porządkowanie i upiększanie półwyspu helskiego.

Zamówienia na pokoje dla pojedynczych osób, grup lub wycieczek na czas od 15 maja do 30 czerwca przyjmują oddziały „Orbisu” w całym kraju. (v)

Na powodzian

Uczniowie szkoły powszechnej w Ksawerowie, gm. Widzew, zamiast uroczystego „Jajka” składają pieniądze w sumie zł. 2401 — na powodzian, zachęcając do takiego samego czynu szkołę powszechną w Bychlewie gm. Widzew.

Więcej troski o żywych!

„Kwaterunek” bez... lokalu

Oddział Kwaterunkowy nie ma gdzie urzędować, bo lokal zabrano dla Wydziału Pogrzebowego

Spółród wszystkich agend Starostwa Grodzkiego Śródmiejsko-Łódzkiego przy ul. 6-go Sierpnia 5 największą frekwencją cieszy się Oddział Kwaterunkowy.

Setki osób udaje się tam codziennie, aby załatwić swe najpilniejsze życiowe sprawy. Od rana do zakończenia urzędowania korytarze pełne są interesantów, zabiegających o mieszkania, starających się o wsiedlenie, zgłaszających rozmaitsze pretensje, składających wnioski, odwołania i t.d.

Do niedawna Oddział Kwaterunkowy mieścił się na drugim piętrze i rozporządzał odpowiednim pomieszczeniem, przy stosowanym do załatwiania licznie zgłaszających się petentów.

Potem oddział przeniesiono na parter do mniejszego lokalu. Ale i tam nie na długo zagrzał miejsca, bo po trzech tygodniach znalazł się ktoś, kto uznał że i ten lokal jest zbyt duży i w rezultacie Oddział Kwaterunkowy przeniesiono do malej kłitki o wymiarach zgórá 2,5x4 m. W opróżnionym zaś lokalu uruchomiono... Wydział Pogrzebowy.

Urzędowanie w obecnych warunkach jest jednym wielkim koszmarem zarówno dla kierownika jak i dla interesantów, którzy tłoczą się beznadziejnie w ciasnym korytarzyku.

O wejściu do „gabinetu” nie ma co marzyć. Z trudem mogą się tam naraz pomieścić dwie osoby. A przecież bar-

dzo często w jednej sprawie zgłaszają się kilkunastoosobowe delegacje Rad Zakładowych, czy instytucji!

Nie dziw, go więc, że interesanci sarkają, a na wadliwe funkcjonowanie Oddziału wpływa jeszcze fakt, że od paru dni nie posiada on wogóle telefonu.

Czy Wydział Pogrzebowy ważniejszy jest od Oddziału Kwaterunkowego? Bógu dzięki nie ma obecnie w Łodzi żadnej epidemii i ruch w Wydziale Pogrzebowym jest minimalny. Za to wielu jest w Łodzi bezdomnych i starających się o mieszkania.

Czy nie należałoby więcej uwagi poświęcić ludziom żywym i ich żywotnym sprawom? (o)

Nowy spis telefoniczny

winien być zredagowany przejrzyście, aby nie narażać abonentów na niepotrzebną stratę czasu

Mimo poważnych zniszczeń spowodowanych działaniami wojennymi i wandalizmem uciekających z miasta Niemców, łódzka stacja telefonów wraca powoli do dawnego stanu.

Sieć abonentów stale powiększa się i gdyby nie przeszkody natury technicznej (brak odpowiednich części wymiennych) już dawno przekroczylibyśmy stan przed wojenny.

Telefon bowiem jest rzeczą nie tylko potrzebną, ale wręcz konieczną zwłaszcza dziś, gdy teren miasta znacznie się powiększył i gdy przemysł, handel i życie kulturalne rozwijają się u nas coraz pomyślniej.

Narazie jednak z wyżej podanej przyczyny pojemność łódzkiej centrali została wypełniona i chwilowo nowych abonentów do sieci nie przyłącza się.

Tym niemniej w ciągu dwóch lat uruchomiono w Łodzi około 10.000 aparatów.

O szybkim wzroście liczby telefonów świadczą najlepiej spisy abonentów, wydawane rok rocznie przez państwowe przedsiębiorstwo „Polska poczta telegraf i telefon”.

Pierwszy spis z 1945 roku wydany został w formie cienkiej broszury. Następny z 1946 r. był już normalną książką telefoniczną o przeszło 100 stronicach. Okazał się jednak nie wystarczający i obecnie wydrukowano specjalny dodatek, zawierający numery około 2.000 nowych abonentów;

Zarówno jednak pierwszy jak i drugi spis abonentów zredagowany został w fatalny sposób, utrudniający a często nawet uniemożliwiający wyszukanieżądanego telefonu przez abonenta.

Weźmy do ręki ostatni spis — z 1946 r. Największą jego wadą jest to, że zaczyna się on nie od Łodzi, lecz od Aleksandrowa, Andrzejowa, Aurełowa i t.p. miejscowości posiadających po kilku względnie kilkunastu abonentów. Łódź zaczyna się dopiero na 12-ej stronie po Łasku i i to nie od początku kartki, lecz w środkowej rubryce, w ledwo widocznym miejscu.

Po rubryce „urzędy” znajdujemy wprawdzie urzędy, ale nie wszystkie. Pozostałe figurują na innych miejscach, dezorientując zupełnie abonenta.

Ktoś ma jakąś sprawę do Urzędu Telefonicznego — do dyrekcji. Próżno jednak będzie szukał tej instytucji w spisie abonentów telefonicznych. Nie znajdzie jej w żaden sposób.

Jeszcze jeden wielki błąd zrobiła dyrekcja okręgu Poczty i Telegrafów w Łodzi. Nie licząc się z wzrastającą stale liczbą abonentów, spis wydrukowano w ograniczonej ilości i w rezultacie parę tysięcy abonentów nie posiada nieodzownej książki i za każdym razem musi zwracać się do biura numerów, co zabiera wiele drogiego czasu, powoduje przeciążenie biura (stąd tak trudno uzyskać połączenie) oraz naraża abonentów

na niepotrzebne koszty (każda rozmowa kosztuje 2 złote).

Piszemy o tym wszystkim teraz dlatego, że w przygotowaniu jest nowy spis abonentów na rok 1947.

Co było — to już przepadło. Redaktry spisu winni jednak zawczasu dobrze zastanowić się, jak zredagować nowy spis, aby nie powtórzyć dotychczasowych błędów.

Pierwszym warunkiem jest, aby zaczął się on obowiązkowo od Łodzi. Porządek alfabetyczny jest w tym wypadku nie do pomyślenia. Najpierw powinna iść Łódź a dopiero potem wszystkie inne miejscowości które oczywiście należy już zgrupować według alfabetu.

W dziale „urzędy” należy pomieścić wszystkie bez wyjątku urzędy z tym, że na innym miejscu mogą być podane, jak to się praktykuje, odpowiednie odnośniki na przykład „Inspektorat Walki z Liczną patrz „Urzędy” i t.p.

A wogóle przy układaniu spisu redaktorom winna przyswiecać tendencja uproszczenia abonentowi procedury szukania. Spis winien być tak zredagowany aby od razu można było wyszukać od powiedni numer bez straty czasu i bez konieczności uciekania się do pośrednictwa biur numerów.

I na wszelki wypadek należy wydrukować więcej egzemplarzy, aby starczyło ich także dla tych, którzy niewątpliwie przybędą w ciągu bieżącego roku. (o)

Programy radiowe będą lepsze

Realizacja 3-letniego planu radiowego postawi działalność Polskiego Radia na właściwym poziomie. — Mimo szeregu trudności, osiągnięcia polskiej radiofonii są coraz większe

Często otrzymujemy listy Czytelników skrających się na Polskie Radio i krytykujących jego działalność. Obecnie otrzymaliśmy artykuł od pracownika Polskiego Radia. Zdaje on sobie do skonałe sprawę z niedomagani technicznych i niedociągnięć programowych, jednakże celem nadesłanego artykułu, mimo, że pisze go pracownik Polskiego Radia — nie jest obrona działalności tej instytucji. Autor artykułu — jak sam zaznacza — nie jest do tego ani powołany ani upoważniony.

Artykuł w dosłownym brzmieniu po dajemy, ze względu na ważność poruszanych momentów. (Red.)

Wiele się pisze ostatnio w prasie o radio. Pisze się o nas dobrze i źle. I jedno i drugie jest nam bardzo potrzebne. Każda zdrowa, rzeczowa krytyka nas cieszy, niejedna słuszna uwaga znajduje jak najszybciej zastosowanie.

Chciałbym podzielić się z czytelnikami „Ekspressu Ilustrowanego” szeregiem wiadomości, dotyczących powstania i pracy naszej instytucji.

W piątym roku wojny, w sierpniu 1944 roku, odezwała się w eterze po raz pierwszy po pięcioletniej przerwie Polskie Radio. Stacja nadawcza, aparatura i studio — mieściły się wówczas w wagonie kolejowym, t. zw. „pszczołce”. Wagon ustawiono na bocznicę stacji towarowej w Lublinie. Kilka razy w ciągu dnia dworzec kolejowy w Lublinie znajdował się pod ostrzałem niemieckich samolotów, ale „pszczołka” pracowała nie przerywając.

Dużym krokiem naprzód było uzyskanie jednego pokoju w Lublinie. W pokoju tym urzędował naczelny dyrektor, cała personel Polskiego Radia, poza tym mieściło się tam studio nadawcze.

W kilka dni po wyzwoleniu Warszawy przenosi się Polskie Radio z Lublina do stolicy i tu zajęto już dwa pokoje z łaźniaką. W tej ostatniej umieszczono studio i jedyny posiadany wówczas mikrofon.

Takie są dzieje powstania centrali Polskiego Radia.

A w Łodzi?

W Łodzi zostawili Niemcy na miejscu gdzie stała dawniej radiostacja — kupę gruzów. W kilka dni po wyzwoleniu na gruzach radiostacji zebrał się dawny jej pracownicy i postanowili rozgłośnię odbudować. Już następnego dnia ta sama grupa przybyła na miejsce z kilofami i łopatami. Tego dnia rozpoczęła się odbudowa radiostacji.

W czerwcu rozgłoszenia była już gotowa, w lipcu nadeszły z ZSRR i z USA lampy nadawcze, w sierpniu rozpoczęły się próbnym audycje, a w październiku — Rozgłoszenia Łódzka P. R. zaczęła normalnie pracować. Całą odbudowę przeprowadziła własnymi siłami: polski technik i polski inżynier.

A teraz — o działalności Polskiego Radia.

Nasza radiofonia, zniszczona zupełnie w czasie wojny przez bestialskiego okupanta, dokazała naprawdę cudów. Nie bładźmi jednak przesadni i nie wymagajmy zbyt wiele. Poszczególne rozgłoszenia prowincjonalne, słabo technicznie wyposażone, pracują ponad siły. Ich moc w eterze jest jednak zbyt słaba, a zasięg najczęściej lokalny. Najbliższą stacją jest

Nowe ceny opalu na kartki węglowe

Stosownie do zarządzenia Ministerstwa Przemysłu w składach węglowych, włączonych do miejskiej sieci rozdzielczej, z dniem 8.V. 47 r. obowiązują następujące ceny opalu, przydzielanego posiadaczom kart węglowych:

Węgiel za 100 kg. 232 zł.
Koks za 100 kg. 333 zł.

w tej chwili Raszyn, jednak nie w całej Polsce słyszalny.

Jeśli uda nam się zrealizować bez reszty nasz radiowy plan trzyletni, to wtedy będziemy mogli tak postawić działalność Polskiego Radia, aby wszystkie mankamenty obecnych programów usunąć. Wówczas, kiedy moc poszczególnych stacji będzie znacznie podwyższona, będziemy mogli dać radiosłuchaczom niemal z każdej rozgłośni inny program.

Czekajcie więc cierpliwie. Pamiętajcie,

że najgorsze czasy są już poza nami. — Przypomnijcie sobie, ile wzruszeń wywołało u Was polskie słowo, płynące kilkakrotnie ze „szczekaczek” podczas okupacji, nadawane przez nasze podziemie.

Przypomnijcie sobie, ile radości dało Wam pierwszy raz polskie słowo, posłyszane z głośników ulicznych tuż po wyzwoleniu, kiedy nie było jeszcze radiostacji, a programy radiowe nadawane były przez radiowęzły. Wtedy nikt nie

zalił się na taką czy inną muzykę, na taki czy inny odczyt. Byłście głodni polskiego słowa. Ląknęście polskiej mowy i polskiej muzyki.

Ile się już od tego czasu zmieniło na lepsze! Dwanaście stacji radiowych, setki najlepszych pracowników, artystów, muzyków, literatów, reżyserów teatralnych, dziennikarzy — cała armia pracowników Polskiego Radia — oto nasz dwuletni dorobek.

Sytuacja w programie zmienia się z dnia na dzień na lepsze. Miejcie tylko trochę cierpliwości.

I jeszcze jedna uwaga. Przed wojną Polskie Radio miało tylko jedno zadanie do spełnienia. Troskę o jakość programu. Teraz zadania i cele Polskiego Radia są zgoła inne. Oprócz starań o jakość programu musimy starać się, aby ten program do Was dotarł. Przed wojną Polskie Radio dbało tylko o to, by każdy aparat radiowy był zarejestrowany. Dziś obok walki z radiopajęczarstwem prowadzi Polskie Radio walkę o radiosłuchacza. — Ponad sto tysięcy zarejestrowanych i za instalowanych głośników radiowych, kilka tysięcy radiowęzłów rozsypanych po wszystkich ziemiach Rzeczypospolitej, to coś całkiem nowego, nieznanego przed wojną.

Tamtemu Radiu zależało przede wszystkim na zdobyciu słuchacza, któryby płacił abonament, dzisiejszemu zależy w pierwszym rzędzie na zdobyciu słuchacza, któryby się czegoś od tego radia nauczył.

Nasze radio chce naprawdę dotrzeć pod słynne miekiewiczowskie strzechy. Sto tysięcy rozrzuconych po całej Polsce głośników, to sto tysięcy radiofonizowanych chat wiejskich, domków robotniczych, domów ludowych, świetlic fabrycznych, domów kultury robotniczej.

O tym zechciejcie pamiętać, pisząc czasami listy pełne żalów i rozgoryczenia spowodu takich czy innych audycji, które Wam się mniej lub więcej podobają. (M.)

Poradnie zdrojowe dostępne dla wszystkich

Na skutek ostatniego zarządzenia Ministra Zdrowia państwowe zakłady zdrojowe przystąpiły do otwarcia poradni zdrojowych.

Poradnie te mają na celu udostępnienie lecznictwa zdrojowego najszerszym rzeszom ludności.

Jako zakłady publiczne będą one udzielały zgłaszającym się chorym pomocy lekarskiej w zakresie wskazań leczniczych zdrojowiska. Wysokość opłat za porady określi cennik zatwierdzony przez Ministerstwo Zdrowia. (V)

Nowe ceny

kart wymiennych i zaopatrzenia

Ministerstwo Apropowizacji ustaliło nowe ceny kart zaopatrzenia. Cena karty wymiennej łącznie z kartą zaopatrzenia ustalona została na 3 złote.

Miasta wydzielone, z wyjątkiem Warszawy i Łodzi, pobierać będą dodatkową opłatę, wynoszącą 1 zł. od każdej karty wymiennej i aprowizacyjnej, jako zwrot kosztów manipulacyjnych, związanych z rozprawdzeniem kart zaopatrzenia.

Opłaty powyższe obowiązują już przy wydawaniu kart czerwcowych.

Zaznacza się, że administratorzy domów ani Komitety Domowe nie mają prawa pobierać za kartki żadnych dodatkowych opłat. (I)

DYZURY APTEK

Dziś w nocy dyżurują apteki: Czynskie (Rokietalska 53), Bartoszewskiego, (Piotrkowska 95), Rowińskiej-Koprowskiej (Pl. Wolności 2) Staniiewicza (Pomorska 91), Siłnickiej (Rzgowska 51), Dancerowej (Zgierska 61).

Zgubiła go litera „A” Zbrodniarz hitlerowski dzięki przypadkowi został zdemaskowany przez władze

Dzięki zwykiemu przypadkowi w rejonie MO w Piotrkowie wpadł groźny zbrodniarz hitlerowski.

Dnia 23 bm. około godz. 14-ej na jednej z ulic patrol MO zatrzymał jakiegoś podejrzanie wyglądającego mężczyznę. Ponieważ nie miał on przy sobie dokumentów i dawał mętne wyjaśnienia, udzielane w dodatku z charakterystycznym akcentem cudzoziemskim — zabrano go do komisariatu, gdzie podczas rewizji osobistej stwierdzono, że podejrzany osobnik ma pod pachą wytatuowaną literę „A”.

Jak się okazuje, jest to zbiegły z obozu jeńców w Zw. Radzieckim, SS-man nazwiskiem Henryk Uczyszczyn, mający na sumieniu wiele ofiar. W zbrodniczej formacji SS służył od 1943 r. we Francji, potem w Austrii, gdzie dostał się do niewoli Czerwonej Armii.

Litera „A” zgubiła zbrodniarza. Niebawem zostanie on wydany na zasadzie ekstradycji władzom radzieckim. (S)

Znowu będziemy zbierali złom Wiosenna akcja od 15 maja do 30 czerwca

Gzynione są przygotowania do nowej wiosennej zbiórki złomu, która trwać będzie półtora miesiąca — od 15 maja do 30 czerwca.

W związku z tym kierownictwo Społecznej Akcji Zbiórki Złomu zwróciło się do władz i organizacji społecznych z prośbą o pomoc oraz o wydanie zarządzeń, mających na celu współdziałanie z akcją zbiórki złomu.

Kampania wiosenna jest konieczna. Zapotrzebowanie naszych hut na złom wynosi obecnie około 50 tys. ton miesięcznie, przyczem przewidywany jest wzrost do 70 tys. ton.

Instytucją regulującą i koordynującą

dotstawy złomu dla hutnictwa jest Centrala Złomu, która niemal w całości pokrywa zapotrzebowanie hut. Obok handlowej Centrala prowadzi również społeczną zbiórkę złomu. Pierwsza taka zbiórka, która trwała od 25 października do 5 grudnia ub. r. dała przeszło 6 tysięcy ton złomu, przynosząc ćwierć miliona dolarów oszczędności dewizowych.

Złomu jest u nas podostatkiem. Na polach, drogach, a nawet na podwórzach w miastach walają się sterty żelastwa i innych metali, które niszczyją tylko na dworze. Jest to cenny surowiec dla hut, to też całe społeczeństwo winno pomóc w akcji zbiórkowej. (K)

Harcerze polscy nie pojedają na międzynarodowy zlot skautowy

Naczelnik Harcerzy wydał rozkaz odwołujący udział reprezentacji Harcerzy Związku Harcerstwa Polskiego w międzynarodowym zlocie skautowym, jaki odbędzie się w sierpniu br. w Moisson pod Paryżem.

Jamboree odbywa się pod egidą Międzynarodowego Biura Skautowego z siedzibą w Londynie. Organizacja Harcerzy Z.H.P. uzależniła swój udział w tegorocznym Jamboree od przywrócenia Z.H.P. pełnych praw w Międzynarodowym Biurze Skautów. Stoi ona na stanowisku, że delegacja z Polski musi mieć

przynane przysługujące jej stanowisko jedynej reprezentacji skautingu polskiego z pominięciem grup emigracyjnych utrzymujących młodzież w opozycji przeciwko władzom Rzeczypospolitej. Te słuszne postulaty Organizacji Harcerzy nie zostały dotąd uwzględnione przez Biuro Skautów.

Organizacja Harcerzy nie otrzymała dotychczas oficjalnego zaproszenia na Jambo. Harcerze nasi wierzą, że wszyscy skauci świata znajdą właściwą ocenę dla tego rodzaju polityki pewnych czynników skautowych.

Program radiowy na dziś

12.05 poranek symfoniczny. — W przerwie — Radiokronika, Najciek. audycje przyszł. tyg., 13.30 „Niemcy po wojnie”, 13.40 Aud. słowno-muz. dla świetlic wiejskich, 14.15 Aud. dla młodzieży. — 1) „W rocznicę Konstytucji 3-cio Majowej”, 2) „Powrót Posła”, 14.40 „Teatr Wyobraźni” — „Konstytucja”, 15.20 Koncert muzyki polskiej, 16.00 „O niedobrej Gnuś i malarzu króla Stanisława” — aud. dla dzieci, 16.20 (z Łodzi) „Na widowni tygodnia” 16.30 (z Łodzi) Piosni, 16.50 (z Łodzi) Listy i programy, 17.00 Podwieczorek przy mikrofonie — transm. z Domu Metalowców w Sosnowcu, 18.00 Jan Dekert — fragment ks. W. Berenta pt. „Diogenes w kontuszu”, 18.25 Aud. wojskowa — słuchow. 3-cio majowe,

18.55 „Warszawa w Konstytucji Majowej” — 19.05 Koncert Jankeła, 19.30 1-szy powojenny rejs MS-Batory — reportaż dźwiękowy, 19.57 Sygnał czasu i hejnał z Włocławka, 20.20 Muzyka Polska w okresie Sejmu 4-letn., 21.00 Rozmowa o Teatrze Francuskim, 21.10 Kwintet op. 34 g-moll. J. Zarębskiego, 21.35 (z Łodzi) Odczyt pt. „Konstytucja 3 Maja 1791 r. we współczesnej opinii francuskiej”, 21.50 „I naszych przyjaciół!” — muzyka, 22.05 Wiad. sportowe, 22.15 (z Łodzi) Wiadomości sport., 22.20 (z Łodzi) Koncert życzeń, 23.00 Ost. wiad., dziennika radiowego, 23.15 Program na dzień następny, 23.25 (z Łodzi) Koncert życzeń, 23.55 (z Łodzi) Program lokalny na jutro, 23.57 (z Łodzi) Zakończenie audycji i Hymn

SPORT

Bułgarzy wygrali 2:0 (1:0)

Tylko trzech graczy nie zawiodło

W Warszawie na stadionie Legii rozegrano wczoraj mecz piłkarski Reprezentacja PZPN — Reprezentacja Sotii. Mecz ten zakończył się przegraną drużyny polskiej w stosunku 0:2 (0:1). Bułgarzy narzucili bardzo ostre tempo i podktywali szybką grę. W zespole PZPN wyróżnili się jedynie Gracz w ataku oraz para obrońców Szczepaniak, Gierwatowski. Reszta przeciętna, lub też zawiodła.

Polska ma szanse na 5-te miejsce w Pradze

Jako ostatni mecz w półfinałach reprezentacja Polski rozegrała w Pradze z reprezentacją ZSRR. Jak było do przewidzenia, Polacy spotkanie to przegrali. Pierwsza połowa gry wykazała znaczną przewagę drużyny ZSRR, po pauzie Polacy znacznie się poprawili i uzyskali dużo lepszy wynik. Ostateczny rezultat meczu 3:6 (2:5). Do tytułu mistrza Europy pretendują drużyny ZSRR (po pięknym zwycięstwie nad Egiptem oraz Czechosłowacją).

Polska reprezentacja ma obecnie szanse zajęcia 5, względnie szóstego miejsca. W poprzednich mistrzostwach Europy Polska znalazła się dopiero na 9-tej lokacie.

Zryw—Ognisko

Dzisiaj mecz piłkarski na Wimie

Dzisiaj odbędzie się mecz piłkarski pomiędzy drużynami Zryw — Ognisko. Początek zawodów o godz. 14-ej na boisku Wimie. W związku z tym kierownictwo sekcji piłkarskiej Zrywu, wyznacza zbiórkę zawodników na boisku Wimie na godzinie 13-tą.

Kolczyński wygrał

bieg na przelaj w Poznaniu

W Poznaniu odbył się 1-go maja bieg na przelaj, w którym wziął udział przebywający na obozie treningowym mistrz Polski wagi średniej, Kolczyński.

Kolczyński okazał się bardzo dobrym biegaczem, gdyż na 23 zawodników uczestniczących w tym biegu, zajął pierwsze miejsce, uzyskując na dystansie 2500 mtr. czas 9:26,6 sek.

Bokserzy ŁKS

rozaczynają trening na boisku

Bokserzy ŁKS postanowili przerwać trening na dużej sali i korzystając z ocieplenia rozpocząć treningi na wolnym powietrzu, na boisku. Treningi sekcji pięściarskiej ŁKS odbywać się będą trzy razy w tygodniu, to znaczy w poniedziałki, środy i piątki o godz. 17.30.

Arcymistrze szachowi w Łodzi

Goście radzieccy byli przyjęci przez wojewodę ob. Szymankę i prezydenta miasta ob. Stawińskiego

Arcymistrze radzieccy W. Smysłow, I. Bolesławski oraz W. Alatorcew, którzy przybyli do Łodzi w dniu 29 kwietnia br. zostali powitani przez Towarzystwo Polsko-Radzieckie. W tymże samym dniu odbyła się impreza zorganizowana przez Ł.O.Zw. Szachowy w lokalu Polskiej YMCA w której W. Smysłow i I. Bolesławski rozegrali dwa seanse gry szachowej równocześnie.

Z ramienia Łódzkiego Ok. Zw. Szach. powitał gości ob. prezes Nikolaiew podkreślając, że impreza czysto szachowa stanowić będzie dalszy wkład do pogłębienia przyjaźni polsko-radzieckiej. Mistrz Alatorcew po dziękowaniu za serdeczne przyjęcie, oraz ofiarował na ręce prezesa Ł.O.Zw.Sz. ob. Nikolaiewa, książki szachowe, jako podarunek od szachistów radzieckich.

W. Smysłow rozegrał 34 partie szachowe z których 24 wygrał 7 zremisował oraz 3 przegrał. I. Bolesławski rozegrał 32 partie z których 29 wygrał, 2 zremisował, 1 przegrał. W. Alatorcew rozegrał towarzyską partię z kpt. Matkowskim (Łódź), którą przegrał do kpt. Matkowskiego.

Dzień PZPN w Łodzi

Reprezentacja Warszawy — Reprezentacja Łodzi 2:2 (2:2)

Spóźnialka Warszawa kazała niecierpliwionej publiczności czekać na siebie pół godziny. Za to obeszło się bez wstępnych uroczystych powitań poprzedzających zwykle takie mecze między-miastowe. Od razu gwizdek sędziego, od razu gra.

Potoczyła się ona wartko w tempie bardzo żywym, utrzymanym do pauzy. Warszawa grała z wiatrem, ale to nie wiele pomogło. Przewagę miała Łódź.

Drużyna warszawska rozpoczęła zgrała niepotrzebnie grę nazbyt ostrą. Zdarzały się aż nazbyt często faule i stąd

liczne rzuty wolne i interwencje sędziego. Rozumie się, że tego rodzaju popisy nie mogły znaleźć aprobaty w oczach 8-mio tysięcznej publiczności. Stosowano rozmaite niedozwolone chwytty, nie gardzono nawet zwykłym podkładaniem nogi, byle tylko zatrzymać przeciwnika i usunąć niebezpieczeństwo. Sędzia musiał skupić wiele uwagi, by udaremnić i karać te wszystkie wykroczenia. Mimo tego nie wszystko mógł dojrzeć. Przecoczył przede wszystkim zawinioną rękę jednego z napastników gości, po której to niemal bezpośrednio padła bramka dla

Warszawy. Łodzianie potrafili zachować spokój i nie pozwolili się sprowokować.

Drużyny grały w następujących składach:

Warszawa: Skromny, Maruszkiewicz, Serafin, Stykowski, Mielczanowski, Prygala, Cyganik, Górski, Swiczarz, Wołosz i Misiak.

Łódź: Styczyński, Włodarczyk, Buc II, Czyżewski, Miler, Pegza, Sidor, Koczewski, Łącz, Janeczek, Hogendorff.

Naogół Warszawa podobala się lepiej jako drużyna jednolita, bardziej zgrana bez wyraźniejszych słabych punktów. Bezsprzecznie bardziej wartościową i niebezpieczniejszą była lewa strona ataku i każde jej podejście do pola karnego groziło Łodzi utratą bramki. Warszawa miała to, na co nie możemy się doczekać w Łodzi — zmiany pozycji, prostopadłe wysunięcia, łatwość zdobywania terenu, a przede wszystkim celowość podań. W drużynie gości obok lewej strony ataku i Swiczarza specjalnie wyróżniał się środkowy pomocnik, Mielczanowski, jako do bry taktyk, wreszcie bramkarz Skromny, który uchronił swą drużynę od porażki.

Tak się złożyło, że do pauzy Łódź miała więcej do powiedzenia i gdyby szczęście bardziej dopisało mogła prowadzić różnicą jednej co najmniej bramki. Po pauzie gra Łodzian, zwłaszcza jeśli chodzi o atak, była wyraźnie słabsza. Pracowała niezmiernie i celowo tylko pomoc. W ataku brakowało łączników, gdyż Koczewski i Janeczek, absolutnie nie pasowali do Łacza i Hogendorfa.

Świetny był Hogendorff, Łącz grał do brzo tylko do pauzy, a Sidor na tak ostrą grę był zbyt słaby, zwłaszcza, że Koczewski nie stał na wysokości zadania, dziwnie holdując górnej grze. Mniej pewny niż zwykle był Włodarczyk, dopuszczając niepotrzebnie przeciwników do strzału. Stwierdzić trzeba, że drużyna ta niezbyt udawa się kapitanowi sportowemu ŁOZPN. Dla pokonania Warszawy wystarczył jeszcze jeden poprawnie grający napastnik.

Warszawa pierwsza była poważnie zagrożona, gdyż Łącz wykonywał rzut wolny. Piękny strzał nie mniej efektywnie schwytał Skromny. Pierwszą bramkę zanotowano w 16 min. Sędzia nie zauważył zawinionej ręki i w chwilę po tym do strzału doszedł Górski i w tym wypadku Styczyński był bezradny. Łódź odpowiedziała ładnym atakiem — to Koczewski w 23 min. przytomnie wykorzystał podanie Łacza i skierował piłkę do siatki. W 32 min., po rzucie wolnym za faul Maruszkiewicza, Łącz głową zdobył drugą bramkę, lecz tuż przed przerwą wyrównał Swiczarz.

Po pauzie obraz gry zmienił się i tempo osłabło. Teraz więcej do powiedzenia miała Warszawa. Łódź miała jedną doskonałą okazję po wspaniałej akcji Hogendorfa. Do strzału doszedł Łącz, ale Skromny pokazał swą klasę. Atak Łodzian nie potrafił utrzymać piłek, — łącznicy zawodzili. Cały ciężar gry spadł na pomoc i obronę. Kilka solowych akcji Hogendorfa też nie zmieniło wyniku. Wysilki Warszawy rozbiły się o szczęśliwie grające formacje defensywne Łodzi. Wynik 2:2 utrzymał się. Sędziował p. Andrzejak.

Zamiast zysku - deficyt

przyniosły mistrzostwa pięściarskie w Katowicach

Powierając okręgowi śląskiemu organizację indywidualnych mistrzostw pięściarskich Polski, PZB, liczył poważnie na zasilenie swej kasy i zdobycie niezbędnej gotówki tak koniecznej do zrealizowania podróży do Dublina, Tymczasem, jak się okazuje, mistrzostwa te nie tylko, iż nie przyniosły spodziewanych zysków, lecz zakończyły się deficytem. Oto co na ten temat czytamy w katowickim „Sporcie”.

— Tegoroczne mistrzostwa indywidualne Polski będą prawdopodobnie imprezą deficytową — tak oświadczył w ub. wtorek na konferencji prasowej prezes Śląskiego OZB p. Sadłowski. Będą, ponieważ zarząd miasta Katowic domaga się bezwzględnie 100 tys. zł. za wypożyczenie hali wystawowej na te imprezy.

Rozliczenie finansowe z mistrzostw przedstawia się następująco: wpływ z bi-

letów 1 mil. 300 tys. zł. (biletów sprzedano tylko 9 tys. w czterech dniach mistrzostw, w tym przeważnie po 300 zł.). Wydatki organizatorów na przejazdy za wodników — uczestników mistrzostw, hotele i t.p. wyniosły 1 mil. 100 tys. zł. Jako 10 proc. podatku obrotowego Śląski OZB, musi wpłacić do zarządu miasta Katowic 130 tys. zł.

Jak z tego zestawienia wynika nadzieje PZB na to, że z Katowic otrzyma się poważną kwotę, która zasilą fundusz ekipy wyjeżdżającej do Dublina, spełzły na niczym.

Ze swej strony dodajemy, że hala wystawowa w Katowicach pomieścić może około 5 tysięcy widzów. W czasie trwania mistrzostw wskazywaliśmy na niedociągnięcia organizacyjne, rezultat których w powyższym zestawieniu rachunkowym jest aż nazbyt widoczny.

Kto zagra w Hampdon Parku

Kłopoty FIFA z ustaleniem reprezentacji Europy

Mecz piłkarski reprezentacji Kontynentu Europy z Reprezentacją Wielkiej Brytanii odbędzie się dnia 10 maja. Nie mało kłopotów z ustaleniem drużyny europejskiej ma FIFA. Przede wszystkim — trudno było się zdobyć na ustalenie naz-

wisk rzeczywicie najlepszych piłkarzy, tymbardziej, że trzeba było brać pod uwagę reprezentowany przez nich styl gry. Dalsze trudności wypłynęły z tego powodu, że niektóre państwa odmówiły udziału swych graczy do reprezentacji, a znaleźli się i tacy piłkarze, którzy uważali, że zestawienie składu drużyny dokonane zostało nieumiejętnie i też nie chcą grać w reprezentacji Europy.

FIFA oparła reprezentację raczej na piłkarzach krajów północnych. Ostatnio jednak napływają dalsze rezygnacje wyznaczonych zawodników. Tak naprzykład Związek Austriacki odwołał Jokschę i Melchiora, jako tych, którzy wystawieni zostali na mecz międzypaństwowy z Włochami. W międzyczasie zrezygnował Paroli (Włochy) i Steffen (Szwajcaria), to też właściwie skład Europy jest ciągle jeszcze płynny i nie wiadomo, kto właściwie zagra 10 maja w Hampdon Park.

Na dobitkę złego reprezentacja Holandii, w której grało kilku zawodników doznała przykrych porażki (1:4) od angielskiej drużyny Huddersfield, która dziś bynajmniej nie reprezentuje czołowej klasy brytyjskiej i jako najsłabszy zespół pierwszej ligi napewno spadnie do II ligi zawodowej. To też nie dziwnego, że, o ile początkowo w europejskich sferach piłkarskich dość optymistycznie oceniano szanse, dzisiaj panuje nastroj raczej minorowy.

